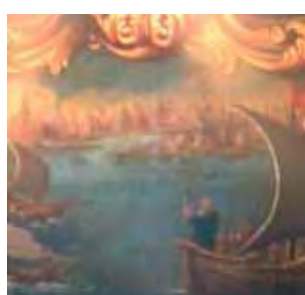

Ofidos šv. Augustino bažnyčioje saugomos Eucharistijos stebuklo, įvykusio 1273 metais, relikvijos. Šį stebuklą, kai Ostija virto gyvu Kūnu, aprašo daug dokumentų: autentiška XIII a. pergamento kopija, perrašyta notaro Giovanni Battista Doria 1788 metais, popiežių bulės nuo popiežiaus Bonifaco VIII 1295 metais iki Siksto VI 1585 metais, Romos kongregacijų pareiškimai, vyskupų dekretai, tyrimų protokolai, votai, atminimo plokštės, freskos, taip pat žymių istorinių veikėjų, tokių kaip Antinori ir Fella, liudijimai.

Freskose atvaizduotas stebuklas

Stebuklingoji relikvija

Ofidos šv. Augustino bažnyčios fasadas

Ąsotis, kuriame įvyko stebuklas

Sukruintos lininės staltiesės, į kurią Ričiatela suvyniojo Ostiją, relikvija

Sukruintos lininės staltiesės fragmentas

Padidintas Ostijos relikvijos, esančios brangiame kryžiuje, vaizdas. Autorinis Venecijos auksakalio darbas (XIII a.)

1273 metais viena moteris, vardu Ričiarela, norėdama, kad jos vyras Giacomo Stasio vėl ją karštai mylėtų, nuėjo patarimo pas burtininkę. Jos paklausi, ėjo priimti Komunijos, kad galėtų gauti konsekruotą Ostiją. Grįžusi namo įdėjo Ostiją į molinį indą ir pastatė ant ugnies, ketindama paskui įmaišyti į maistą savo vyrui. Tačiau Ostija pavirto į gyvą, kraujuojantį Kūną. Išsigandusi Ričiatela įvyiojo kraujuojančią Ostiją į lino skiautę ir su visu ąsočiu paslėpė vyro tvarte po mėsliu. Nuo tada tvarte ėmė dėtis keisti dalykai: į tvartą įeidama Jokūbo mulė visada priklaupdavo ten, kur buvo užkasta Ostija; vargšas žmogus net pradėjo manyti, kad jo žmona užkerėjo gyvulį. Tik po septynerių metų, graužiama sąžinės priekaištų, Ričiatela išpažino baisiąją šventvagystę Lančiano

augustinų vienuolyno priorui Giacomui Diotaleviui, kilusiam iš Ofidos.

Pasak senųjų pasakojimų, moteris su ašaromis pradėjo šaukti: „Aš užmušiau Dievą! „Aš užmušiau Dievą!“ Kunigas nuėjo į nurodytą vietą, rado sveiką paketą su relikvijomis, kurias perdavė Ofidos gyventojams.

Stebuklingajai Ostijai

saugoti miestiečiai nutarė pagaminti kryžiaus formos relikvijorių. Metraštyje rašoma, kad brolis Mykolas ir jo konfratras buvo pasiūsti pas auksakalį į Veneciją. Nuvykę jie prisaikdino auksakalį, kad „šis niekam neatskleis, ką matė, ir įdėjo į kryžių.“ Prisiekęs jis paėmė komuninę su

stebuklingą Ostiją ir staiga buvo ištiktas karštinės. Jis sušuko: „Ką tu čia man atnešei, mano broli?“ Vienuolis jo paklausė, ar tik jis nėra mirtinai nusidėjęs. Auksakalys prisipažino nusidėjęs ir čia pat atliko išpažintį. Karštis bematant liovėsi ir jis galėjo be jokio pavojaus paimti komuninę. Iš jos išėmęs piksidę su Ostija, įtvirtino ją kryžiuje su šventuoju medžiu, priekį uždengė krištalu, kad visi galėtų matyti relikviją. Asočio ir sukruvinto audeklo relikvijos, kartu su Ostija kryžiaus relikvijoriuje yra saugomos Ofidos šv. Augustino bažnyčioje. Ričiarelos namai Lančiane yra paversti koplyčia. Ofidos gyventojai stebuklo metines kasmet mini gegužės 3 d., o 1973 metais iškilmingai paminėjo 700-ąsias stebuklo metines.